

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 178

Romeinen recht interpreteren

Veel belijdende christenen zijn geobsedeerd door de gedachte dat God het volk Israël de rug heeft toegekeerd, aan de kant heeft gezet en dat Hij geen belangstelling meer voor hen heeft na de kruisiging van Jezus Christus. Dat is in zekere zin zoals het naar hun idee zou moeten zijn, daarom zijn dit hun gedachten over deze zaak. Zij zijn daarom ontsteld wanneer zij iemand ontmoeten die gelooft dat God Paulus heeft geïnspireerd om een buitengewoon belangrijke brief te schrijven aan de 100.000 joden die in Rome leefden.

Als zij wat beter thuis zouden zijn in hun Bijbel, zouden ze dat helemaal niet zo vreemd vinden. Voordat Paulus schreef, heeft Jacobus al een brief gericht aan 'de twaalf stammen in de verstrooiing' (Jac. 1:1). Hieruit wordt duidelijk dat deze brief alleen en uitsluitend was bestemd voor de afstammelingen van Israël, buiten het land, in de verstrooiing.

Petrus richtte zijn brief tot hen die in het buitenland woonden, die in de verstrooiing zijn, van wie evenwel wordt gezegd dat zij gelovigen in de Here Jezus Christus zijn. De tweede brief van Petrus is tot dezelfde groep mensen gericht (II Petr. 3:1).

Het document dat 'Hebreeën' wordt genoemd, was zonder enige twijfel bedoeld voor het volk Israël. Waarom zouden we het dan vreemd vinden dat Paulus een brief heeft gestuurd aan de 100.000 joden in Rome. Er zijn honderden vragen, problemen en onduidelijkheden in Romeinen, Galaten, I en II Thessalonicenzen, I en II Corinthe, die direct opgelost worden als we onderkennen dat al deze woorden zijn geschreven met betrekking tot het volk Israël.

Neem bijvoorbeeld eens de woorden van Paulus in I Corinthe 10:1,2, 'ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaders allen onder de wolk waren, allen door de zee heengingen, allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee.' Welke uitleg kan er ooit aan deze woorden gegeven worden als ze niet met betrekking tot de afstammelingen van Israël zijn geschreven? Hoe kunnen we bovendien Romeinen 4:1 verklaren tenzij we erkennen dat het volk waarover gesproken wordt het nageslacht is van Abraham?

Gelet op deze feiten kunnen we zien dat de rechte interpretatie van alles wat in Romeinen wordt uitgesproken, afhangt van de erkenning van het volk tot wie het geschreven is en het bestuur (de bedeling) van God die in die tijd gold. Alle uitleggers zijn het erover eens, dat deze brief in de Handelingentijd is geschreven, maar de charismatische bedeling die in die tijd gold, wordt door de meeste commentatoren over het hoofd gezien. Die dingen blijken echter duidelijk zodra we deze brief beginnen te lezen.

In Romeinen 1:11 verklaart Paulus dat hij ernaar heeft verlangd deze mensen te ontmoeten, zodat hij hun een geestelijke gave zou kunnen meedelen, opdat zij zouden worden versterkt. En als we willen weten wat hij hiermee heeft bedoeld, zouden we terug moeten gaan naar Handelingen 8:14-17 waar de apostelen die te Jeruzalem waren Petrus en Johannes naar Samaria stuurden om de nieuwe gelovigen daar een geestelijke gave mee te delen; zij legden hen de handen op en zij ontvingen de Heilige Geest. Dat is wat Paulus voor ogen stond. Hij zou de middelaar worden van een speciale geestelijke gave voor de Romeinen. Dat was allemaal helemaal in overeenstemming met de Handelingenperiode, maar daarvoor is geen plaats in de huidige tijd, waarin alle middelaars zijn uitgesloten, met uitzondering van 'de mens Christus Jezus' (I Tim. 2:5).

De volgende waarheid waarmee we te maken krijgen, die gold onder het goddelijk bestuur dat van toepassing was in de Handelingenperiode, is dat de boodschap van het evangelie in de eerste plaats voor de jood was (Rom. 1:16). Paulus had deze goddelijke regeling al eens uitgelegd te Antiochië in Pisidië, toen hij zei: 'het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods werd gesproken' (Hand. 13:46).

Beperkingen en voorrang zoals hier beschreven zijn, hebben geen plaats in een bestuur van absolute genade. Als onder genade de gunst van God voor hen die dat niet verdienen verstaan moet worden, en dat is zo, kan er geen sprake zijn van een prioriteit waaraan eerst voldaan moet worden voordat genade kan worden aangeboden. Geen enkele natie of volk kan tegenwoordig aanspraak maken bepaalde voorrechten. De natiën zijn samen-lichamen en voor God staan zij op basis van

absolute gelijkwaardigheid. Er zijn geen 'meest begunstigde' of 'minder begunstigde' landen in de daden van God in deze tijd (zie *Seed & Bread* 157).

Het karakter van de bedeling in Romeinen zien we in 3:1,2 waar dingen worden beweerd die niet gelden voor deze tijd. De jood heeft geen voorrechten onder Gods bedeling van genade en hij heeft geen enkel nadeel, behalve wat hij zichzelf aandoet door zijn vooroordelen tegen de mens Christus Jezus. Er is geen voordeel in de besnijdenis in deze tijd; als dat wel zo is, zouden we graag willen weten waaruit dat dan bestaat. Deze dingen waren echter zonder twijfel van toepassing toen Romeinen werd geschreven. Andere dingen kunnen worden aangehaald die het karakter van het goddelijk bestuur laten zien die van toepassing was toen Romeinen geschreven werd, maar het bovenstaande is genoeg om aan te tonen dat het karakter van die bedeling niet overeenstemt met de huidige tijd van ongecompliceerde goddelijke genade, Gods manier van omgang met de mensheid in deze tijd.

Het eerste woord in de brief aan de Romeinen, geeft ons de naam van de schrijver als Romeins staatsburger, Paulus. De eerste aanvulling daarop is 'een slaaf van Jezus Christus,' wat voor ons, als we de betekenis volledig accepteren, betekent dat hij door Jezus Christus was gekocht, dat hij Zijn eigendom was, volledig aan Hem was onderworpen en geen eigen wil meer had. Vervolgens verklaart hij dat hij een apostel wordt genoemd (*KLETOS*) en we kunnen er zeker van zijn dat welke naam God een mens ook geeft, hij dat ook is. Dan verklaart hij dat hij, als een slaaf die nu als apostel functioneert, voor het evangelie van God is afgescheiden. In principe betekent het woord evangelie (*EUANGELION*) een boodschap en er wordt ons gezegd dat deze boodschap al eerder was beloofd door Zijn profeten in de heilige Schriften en dat deze boodschap betrekking heeft op Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heer.

We moeten erbij stilstaan dat de naam 'Jezus Christus' viermaal wordt gebruikt in de eerste acht verzen van Romeinen, maar op geen enkele plaats legt Paulus het verband tussen dit volk en Jezus Christus zoals hij doet in Corinthe en Thessalonicenzen. De Romeinen hadden het evangelie nog niet gehoord en daarom werd hun geen geloof toegerekend, noch werden zij beschuldigd van ongeloof.

We moeten eraan denken dat de verkondiging van het evangelie in de Handelingenperiode een officiële daad was, die verricht werd door afgevaardigden (apostelen) van Jezus Christus. Dat zien we duidelijk in de woorden die later door Paulus gesproken werden, toen hij de retorische vragen stelde: 'hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe zullen zij geloven in Hem, van wie zij niet

gehoord hebben? Hoe zullen zij horen zonder heraut? En hoe zullen zij verkondigen zonder met autoriteit gezonden (*APOSTELLŌ*) te zijn?’

Alle verkondiging in de Handelingenperiode werd gedaan met goddelijke verlichting, de boodschap die werd verkondigd, werd door de tekenen die volgden bevestigd en het resultaat was dat de hoorders gingen geloven, of dat zij van ongeloof beschuldigd werden. Het was een serieuze aangelegenheid om onder de officiële presentatie van het evangelie te komen in de Handelingenperiode, zoals Hebr. 6:4-8 duidelijk laat zien. De joden in Rome hadden die verantwoordelijkheid nog niet te dragen.

In dit gedeelte komen we driemaal het woord *KLETOS* tegen, dat in alle gevallen vertaald is met ‘geroepen.’ Veel te vaak wordt gedacht dat dit woord te maken heeft met verzoeken of uitnodigen, alsof God tegen Paulus had gezegd: ‘kom, wees Mijn apostel!’ en Paulus daarop positief had gereageerd, wat tot gevolg had dat hij een ‘geroepen apostel’ werd; of dat Hij tegen de Romeinen had gezegd: ‘kom, wordt Mijn heiligen’ en zij daarop positief hadden gereageerd en daarom ‘geroepen heiligen’ werden genoemd.

In 1:6, waar *KLETOS* als zelfstandig naamwoord is gebruikt, verklaart Paulus dat hun positie in Jezus Christus ‘onder al de heidenen’ was, waarmee zij aangewezen waren om het evangelie te horen. Als we dus bij de mensen belanden tot wie de brief was gericht, lezen we: ‘allen, die te Rome zijn.’ Hieruit volgt dus dat de brief óf bedoeld was voor iedereen die in die grote wereldstad woonde, óf voor een bepaalde gemeenschap die daar leefde. De eerste gedachte is onmogelijk op grond van wat later volgt; de tweede is logisch en al snel zullen we zien dat die juist is.

Hij spreekt over hen als geliefden van God, een zeer passende beschrijving van de 100.000 Israëlieten die daar woonden. In dit verband zouden de volgende teksten aandachtig gelezen moeten worden: Deuteronomium 7:6-8; Jesaja 43:4; Jeremia 31:3; Hosea 11:1 en Maleachi 1:2.

Hij verklaart dat zij ‘heiligen genoemd’ worden, wat een aanduiding is die steeds maar weer is gebruikt met betrekking tot het zaad van Abraham, zoals we zien in Psalm 37:28; 50:5; Jesaja 13:3 en Handelingen 9:13. Zijn verlangen voor deze heiligen is dat ‘God onze Vader hen genadig de rijke overvloed van Zijn onverdiende gunst mag verlenen.’

Paulus dankt God vervolgens door Jezus Christus voor hen allemaal ‘omdat in de gehele wereld van uw geloof gesproken wordt.’ Deze woorden zijn een struikelblok voor velen, aangezien zij niet kunnen inzien hoe aan een gemeenschap van verstrooide joden die in Rome woonden, een dergelijk geloof kan worden toegerekend. Het lijkt geen

twijfel dat Paulus deze Israëlieten voor ogen had toen hij voor Agrippa verklaarde: 'welke onze twaalf stammen, door voortdurend nacht en dag God te vereren, hopen te bereiken' (Hand. 26:7). En vergeet niet dat iedereen die na Abraham in het grote hoofdstuk over het geloof, Hebrëen 11, wordt genoemd, met uitzondering van Rachab, een Israëliet was en de verschrikkelijkste dingen die hen wegens hun geloof zijn overkomen, waren de vervolgingen waarmee Israël te maken heeft gekregen in de verstrooiing. De joden in Rome traden in hun voetsporen. Het is waar dat er onder de joden gelovigen in de Here Jezus waren. Maar het is ook duidelijk dat zij niet aangesteld waren om het evangelie te verkondigen onder de Israëlieten die verstrooid waren onder de volken. Dat zou het werk van Paulus zijn, die de genade en het apostelschap ontvangen had om gehoorzaamheid des geloofs te bewerken voor zijn naam onder al de heidenen (Rom. 1:5). Paulus was verlangend om dat te doen, waar hij werd daarin verhinderd. Hij was volkomen bereid om het evangelie te verkondigen onder de joden in Rome. Men zou kunnen denken dat Paulus, die slechts iemand uit de provincie was, die weliswaar in Tarsus geboren was, maar met het onbeduidende Judea in verband werd gebracht, aarzelde om zijn boodschap in Rome te verkondigen, het centrum van de wereldmacht, grootsheid en pracht.

Het zou kunnen zijn dat iemand zegt dat alles wat in deze studie is beweerd, wordt ontzenuwd door Paulus' woorden in Romeinen 11:13: 'ik spreek tot u, heidenen.' Maar als we dit in het Grieks opzoeken, zullen we direct zien dat het woord *DE*, vaak 'metabolische *DE*' genoemd, in het Nieuwe Testament voortdurend gebruikt is om een overgang van het oude naar het nieuwe aan te duiden. Hier zou moeten staan: 'tot jullie, volken, zeg ik nu, aangezien ik een aangestelde ben van de volken, zal ik mijn dienst verheerlijken.' Paulus spreekt hier tot heidenen, namelijk heidenen die zich aan Israël hadden verbonden in de hoop te mogen delen in de zegeningen die dat volk toebehoren. Zijn waarschuwende woorden zijn zeer duidelijk.

Toen Paulus uiteindelijk in Rome aankwam, ongeveer twee jaar na het schrijven van deze brief, wachtte hij eerst drie dagen en riep toen de voornaamste mannen onder de joden bij elkaar. Zij gingen graag op zijn uitnodiging in, omdat ze al waren voorbereid door de brief die zij hadden ontvangen. Zij spraken een dag met hem af en die dag werd besteed aan het uitleggen en het verklaren van het koninkrijk van God en met hen te overtuigen aangaande Jezus. Zij hoorden het evangelie.

Het was echter op deze dag dat de grote bestuurlijke verandering officieel werd gemaakt door Paulus aankondiging in Handelingen 28:28. Israëls voorrang en voorrechten werden opgeschort. Vanaf deze tijd

verwelkomde, voor zover wij weten, Paulus iedereen die bij hem kwam en verkondigde het koninkrijk van God en onderwees hen over alles wat de Here Jezus Christus aangaat.